

ZAGLEDAN DOLE U REKU gde je jutarnje sunce obrazovalo točkove od svetla, lepezaste vence u kojima zatočeni leže svaka grančica, svako zrno sedimenta, gde duguljaste pahulje i niti svetlosti u prašnjačkoj vodi klize kao optička svetla stroboskopa tamo gde se čestice rasipaju i vrte. Ruka se povlači po razmi, a on leži popreko u čunu i vrhom jedne patike povremeno za sobom mreška vodu u reci dok se čamac lagano ljuči, jezdeći ispod mosta i polako pokraj muljem zamazanih potpornja. Ispod visokih hladnih arkada i mračnih zaklona u trapu luka gde golubovi brbore, a tupi lepet njihovih krila odzvanja poput surovog aplauza. Letimice gleda te katedralske svodove i njihove praistorijske kvrge u drvetu i pseudomorfne glave eksera u sivom betonu dok se iskošena senka mosta nadvija nad celom širinom reke s onim postulatom nepromišljene iluzije kao kod starih trkačkih automobila skamenjenih na fotografskim pločama, s točkovima eliptičnim od brzine. Te senke se obrazuju iznad čuna, grle njegovo opruženo telo i idu dalje.

Brade zarivene u pregib ruke dokono je posmatrao površinske fenomene, kanalizacione ugruške što sporo promiču, sive grudve bezimenog otpada i žute kondome koje talog polako zamućuje, nalik kakvom džinovskom obliku metilja ili pantličare. Posmatračevo lice plovilo je kraj čamca, lik boje sepije zaošijan u prljavoj peni, oči vrludave i vodnjikava grimasa. Ožiljak mrtvo nabran na površini reke kao da se nešto nevidljivo uskomešalo u dubinama, a mehurići gasa eksplodirali u uljanim spektarima.

Ispod mosta se polako uspravio, prihvatio vesla i počeo da grabi ka južnoj obali. Tamo je zaokrenuo čun, upravivši krmu ka